

[Hilmar Baunsgaard.]

af afregningsfristen, forstod jeg at ministeren imødekommer, og jeg tror, at det alt taget i betragtning er rigtigt at gøre det, fordi der vitterlig har vist sig at være berettigelse i de spådomme om vanskeligheder, som gik ud på, at der simpelt hen ikke var hverken revisionshjælp eller arbejdskraftsmulighed for en meget stor del af de almindelige virksomheder til at klare den korte frist. Jeg synes, erfaringerne har vist, at sådan er det, og jeg tror derfor, det var en rigtig beslutning, ministeren tog, da han herfra bebudede, at han ville tilslutte sig den del af venstres forslag, som går ud på en forlængelse af afregningsfristen.

Det andet, der er stillet forslag om, er jo indførelse af valgfrihed imellem den såkaldte leverancemetode og betalingsmetoden. Det havde vi jo i hvert fald en meget, meget grundig drøftelse af under udvalgsarbejdet, og min opfattelse er, at der kan fremføres vægtige argumenter for begge systemer, men fra forskellig side. Jeg føler mig ret overbevist om, at toldvæsenet har ret i, at det set fra den offentlige administrations side ville være en administrativ forringelse, om man gav denne valgfrihed. Jeg er også overbevist om, at der for visse dele af erhvervslivet er berettigelse i den påstand, at for dem ville en valgfrihed kunne blive både en administrativ lettelse og ud fra en driftsøkonomisk betragtning en rimelig imødekommede. Det er netop det, der så ofte sker i den slags anliggender: at man kommer til at stå over for to modstående interesser, som i og for sig hver på sit område kan siges at være velbegrundede. Spørgsmålet er da, hvilken af de to interesser der vejer tungest til. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi på dette område nok skal have et noget større erfaringsgrundlag, end det, vi har i dag, før man endeligt tør drage konklusionen om de administrative vanskeligheder.

Derimod er jeg knap så meget i tvivl, som hr. Aksel Larsen tilsyneladende var det før, om, at det var i det væsentlige en politisk beslutning, der i foråret førte til, at man ikke gav denne valgfrihed, og når der er truffet en sådan politisk beslutning efter en stærk diskussion i udvalget om de to princippers fordele og ulemper; ja, så er

der vel grundlag for at antage, at man skal have ganske nye argumenter for i givet fald at kunne overbevise modparten — om den da ellers nogen sinde vil lade sig overbevise — om, at det er nødvendigt at ændre opfattelse. Jeg skønner altså, at det må anses for tvivlsomt, og jeg er i hvert fald ikke i stand til at fremføre nye argumenter ud over de principielle, som jeg her har gentaget, og som jo netop var de afgørende i drøftelserne i foråret.

Foranlediget af de bemærkninger, som ministeren gjorde, og det svar, som det ærede medlem hr. Henry Christensen gav, om landbrugets forhold vil også jeg gerne gøre et par få bemærkninger om netop denne del af problemkomplekset.

I princippet må ministeren jo indrømme, at man har gjort en forskel i behandlingen af landbrug, gartneri og fiskeri i forhold til andre erhverv. Det var der efter min opfattelse gode regnskabsmæssige begrundelser for at gøre; jeg tør ikke sige, om ministeren alene har ladet rent tekniske regnskabsmæssige begrundelser være afgørende for sin tilslutning i sin tid til den noget længere afregningsfrist, eller skal jeg sige momsperiode, for disse erhverv end for andre. Men i dag sagde ministeren, at der var visse likviditetsmæssige sider i en bedømmelse af denne sag, og det har ministeren jo ret i. Så kan man gøre som ministeren og stille det spørgsmål, om de likviditetsproblemer, der er for enkelte erhverv — og det er jo i særlig grad disse erhverv, først og fremmest landbruget — skal søges løst ved, at man giver disse indrømmelser i en afgiftslov og i tilrettelægnings af administrationen af denne.

I almindelighed vil det nok være rigtigt at sige, at der er likviditetsproblemer for erhvervslivet, som skal afhjælpes via ændringer i den offentlige lovgivning og administration, er det næppe hensigtsmæssigt at gøre det til et princip, at det skal ske via afgiftslove. Jeg ved ikke, om det var et svar til landbrugserhvervet, ministeren gav på regeringens vegne, da han i dag sagde, at så må man gå andre veje; det går jeg ud fra at det ikke var, at det bare var en afvisning af, at det skulle ske her.

Men må jeg foranlediget af den bemærkning sige til ministeren, at jeg tror, man i regeringen ganske alvorligt skal gøre sig